GILLETTE BURGUNDY — అంకం 3

Burgundy — ఫ్రాన్స్
అంకం 3 — చివరి పంట కోత

కథలు ఎప్పుడూ ఒకేలా ఉండవు, ఎందుకంటే అవి ఎదురయ్యే క్షణాలు ఎప్పుడూ ఒకేలా ఉండవు. ప్రదేశాలు మారుతాయి. ఋతువులు మారుతాయి. మనుషులు మారుతారు. ఇక స్త్రీలు వాటి దారిలోకి వచ్చినప్పుడు, ముందుగా ఊహించడానికి ఏ విలువా ఉండదు.

ఈ కథను నేను కొంతకాలం క్రితం చెప్పాను. ఈ రోజు దాన్ని మరింత తీవ్రతతో మళ్ళీ చెప్పాలనుకుంటున్నాను, దాదాపు నాతో నేను చేసుకునే సంభాషణలా – జ్ఞాపకం నుంచి వచ్చిన ఒక పిలుపులా, కాలం తలుపు తడుతూనే ఉండే ఒక గొంతులా, జరిగిపోయినదాన్నే కాదు, బహుశా ఇంకా జరగవచ్చేదాన్ని కూడా నాకు గుర్తుచేస్తూ.

అంకం 3 – చివరి పంట కోత

Sabine నా పక్కన ఉండగా, భవిష్యత్తు ఇక దూరంగా అనిపించలేదు.

అది ఒక ప్రదేశంగా మారిపోయింది.

ద్రాక్షతోటల వైపు చూస్తూ కొత్త ఋతువులను ఊహించాను. నా పిల్లల గురించి, వాళ్ళ పిల్లల గురించి, ఎస్టేట్ అంతా గుర్రం మీద తిరిగే శక్తి నాకు ఇక లేనప్పుడు మిగిలేది ఏదైనా దాని గురించి ఆలోచించాను. చాలా ఏళ్ళు నేను పని వెంట పరుగెత్తాను.

బాధ్యతలు.

సవాళ్ళు.

ఫలితాలు.

దేశాలు దాటాను, వ్యాపారాలు నిర్మించాను, విజయాలనూ ఓటములనూ చూశాను.

అయినా ప్రశాంతత మాత్రం Burgundy లోని ఆ మూలనూ, కాలం అనుకోకుండా నాకు తిరిగి ఇచ్చిన ఆ స్త్రీనీ ఎంచుకున్నట్టు అనిపించింది.

Sabine ద్రాక్షతీగల మధ్య నా పక్కన నడిచింది.

మేము తక్కువగా మాట్లాడుకున్నాం.

ఒక వయసు దాటాక, మాటల కంటే మౌనమే తరచుగా నిజాన్ని స్పష్టంగా చెబుతుందని తెలుసుకుంటాం. ఎప్పుడైనా అనుభవించానో లేదో కూడా గుర్తులేనంత సరళంగా రోజులు సాగిపోయాయి.

పీపాల్లో వైన్ నెమ్మదిగా పక్వానికి వచ్చింది.

ద్రాక్షతోటలు తమ ఋతువులను అనుసరించాయి.

గుర్రాలు పొలాల మీదుగా స్వేచ్ఛగా పరుగెత్తాయి.

నా పిల్లలు మరింత తరచుగా వచ్చి వెళ్ళేవారు.

ఎన్నో ఏళ్ళలో మొదటిసారిగా, దేన్నీ మార్చాల్సిన అవసరం అనిపించకుండా నా జీవితాన్ని చూశాను.

మరి వైన్?

దానికి రోమన్లు ఎప్పుడో సమాధానం చెప్పేశారు.

In vino veritas.

వైన్‌లో నిజం ఉంటుంది.

ముసుగులు పడిపోతాయి.

అబద్ధాలు బలహీనపడతాయి.

పాతిపెట్టిన భావాలు కూడా చివరికి మాట్లాడే ధైర్యాన్ని కనుక్కుంటాయి.

నా కొత్త జీవితాన్ని నేను అలాగే ఊహించుకున్నాను.

Burgundy.

ద్రాక్షతోటలు.

గుర్రాలు.

Sabine.

దగ్గర్లోనే నా పిల్లలు.

వరుసల మధ్య గుర్రం మీద తిరుగుతూ, కత్తిరింపును పరిశీలిస్తూ, సూర్యకాంతి ద్రాక్షతీగలను ఎలా తాకుతోందో గమనిస్తూ నేను.

చివరికి ప్రతిదీ దాని స్థానంలో ఉన్నట్టు అనిపించింది.

నాకు తొంభై ఒక్క ఏళ్ళు నిండాయి.

తొంభై ఒకటి.

దేనికీ ఆశ్చర్యపోనంతగా అన్నీ చూసేశానని ఒక మనిషి నమ్మే వయసు.

నేను పొరబడ్డాను.

ఎందుకంటే ఎస్టేట్ పొడవాటి దారిలో పైకి వస్తున్న మరో కారు చప్పుడు వింటానని నేను ఎప్పుడూ ఊహించలేదు. మరో కారు.

మరో స్త్రీ.

మరో యువకుడు.

వాహనం నెమ్మదించి, మాకు కొన్ని మీటర్ల దూరంలో ఆగింది.

Sabine వైపు చూశాను.

కారు వైపు చూశాను.

దిగుతున్న యువకుడి వైపు చూశాను.

ఒక్క క్షణం, నేను ఇప్పటికే జీవించిన ఒక దృశ్యాన్ని జీవితం మళ్ళీ ఆడిస్తోందన్న అసంబద్ధమైన భావన కలిగింది. ఆ స్త్రీ తలుపు మూసి, కదలకుండా నిలబడి ఇంటిని పరిశీలించింది.

తర్వాత నా వైపు చూసింది.

యాదృచ్ఛికంగా అక్కడికి రాని ఒక మనిషి ముఖకవళిక ఆమెది.

ఏళ్ళ తరబడి వెతుకుతూ గడిపిన ఒక మనిషి ముఖకవళిక.

నా పక్కన Sabine బిగుసుకుపోవడం నాకు తెలిసింది.

నేను కూడా కదలలేకపోయాను.

ఆ స్త్రీ కొన్ని అడుగులు ముందుకు వేసింది.

యువకుడు ఆమెకు దగ్గరగానే ఉన్నాడు.

ఆమె నన్ను జాగ్రత్తగా పరిశీలించింది.

మరీ జాగ్రత్తగా.

ఏదో నిర్ధారణ కోసం వెతుకుతున్నట్టు.

జీవితమంతా తాను వింటూ వచ్చిన దేన్నో తిరిగి పొందడానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్టు.

చివరికి, ఆమె చిరునవ్వు నవ్వింది.

ఒక సున్నితమైన చిరునవ్వు.

దాదాపు విషాదభరితమైనది.

తర్వాత ఒకే ఒక్క ప్రశ్న అడిగింది.

“మీరేనా Ferdinando Frega?”

నేను వెంటనే జవాబు చెప్పలేదు.

భయం ఎప్పుడూ మనకు తెలియనిదాని నుంచే రాదు.

కొన్నిసార్లు అది మనం గుర్తుపట్టగలిగేదాని నుంచి వస్తుంది.

మా చుట్టూ Burgundy నిశ్శబ్దంగా నిలబడి ఉంది.

తగ్గుతున్న వెలుగు కింద ద్రాక్షతోటలు ఊపిరి పీల్చుకుంటున్నాయి.

ఎవరూ మాట్లాడలేదు.

Sabine కాదు.

ఆ యువకుడు కాదు.

నేను కాదు.

ఎందుకంటే తొంబై ఒక్క ఏళ్ళు నాకు నేర్పలేకపోయిన ఒక విషయం ఆ క్షణంలో అర్థమైంది. జీవితం తన పూర్తికాని లెక్కలను అరుదుగా మూసివేస్తుంది.

వాటిని దాచి ఉంచుతుంది.

కాపాడుతుంది.

పీపాలో విశ్రాంతి తీసుకునే వైన్‌లా, వాటిని నెమ్మదిగా పక్వానికి రానిస్తుంది.

ఆ తర్వాత, కథ ముగుస్తోందని మనం నమ్మే సరిగ్గా అప్పుడే, శాశ్వతంగా మూసివేశామనుకున్న ఒక తలుపును తెరుస్తుంది.

ఒక జ్ఞాపకం.

ఒక ప్రశ్న.

ఒక పశ్చాత్తాపం.

ఒక స్త్రీ.

బహుశా ఒక కొడుకు.

బహుశా ఒక పాత ప్రేమ.

లేదా బహుశా మనల్ని చేరడానికి ఒక జీవితకాలమంతా అవసరమైన ఒక నిజం.

నేను కదలకుండా నిలబడ్డాను.

నా పక్కన Sabine తో.

నా ఎదుట ఆ స్త్రీతో.

వేర్వేరు కథలకు — లేదా బహుశా ఒకే కథకు — చెందిన ఇద్దరు యువకులతో.

మొదటిసారిగా, జవాబు తెలుసుకోవాలన్న తొందర నాకు ఏమాత్రం అనిపించలేదు.

ఎందుకంటే విధి పుస్తకాన్ని మూసివేయడానికి రాలేదని నాకు అర్థమైంది.

ఇంకో పేజీ చేర్చడానికి వచ్చింది.

బహుశా, Burgundy గుండెలో ఆ సాయంత్రం, అన్నింటికంటే ముఖ్యమైన అధ్యాయం అప్పుడే మొదలవుతోంది.

Ferdinando